

MEDAILONY AUTORŮ

RADMILA ADAMOVÁ (* 1975)

Absolvovala obor teorie a dějiny divadla na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně (2006). Poprvé na sebe upozornila hrou *Holky Elky* (prem. 2006, Cena Evalda Schorma, 2005), následovala dramata *(Come on) Let's Play (Everybody)* (rkp. 2006) a *Little Sister* (prem. 2008), rozhlasová hra *České kuchty – super buchty* (prem. 2010) a *Krámek lákavý* (rkp. 2011).

MICHAL AJVAZ (* 1949)

Vystudoval češtinu a estetiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a prošel řadou profesí (sálový dělník, noční hlídač, čerpač), poté ve svobodném povolání, od roku 2003 zaměstnán v centrech pro teoretická studia Akademie věd a Univerzity Karlovy. Vydal básnický soubor s názvem *Vražda v hotelu Intercontinental* (1989) a prózy *Návrat starého varana* (1991), *Druhé město* (1993), *Tiché labyrinty* (1996), *Tyrkysový orel* (1997, Výroční cena Nadace Český literární fond, 1998), *Zlatý věk* (2001), *Prázdné ulice* (2004, Cena Jaroslava Seiferta 2005), *Padesát pět měst* (2006), *Cesta na jih* (2008), *Lucemburská zahrada* (2011, Magnesia Litera, 2012). Publikoval několik esejistických souborů a dvě studie pod společným názvem *Znak, sebevědomí a čas* (2007).

ANTONÍN BAJAJA (* 1942)

Vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Brně a po vojenské službě pracoval jako zootechnik. Od roku 1991 působí v médiích (Čs. rozhlas, deník Prostor, Rádio Svobodná Evropa. Je autorem próz *Zvlčení* (2003), románu *Na krásné modré Dřevnici* (2009) a dalších. Za román *Na krásné modré Dřevnici* získal Státní cenu za literaturu (2010).

JAN BALABÁN (1961–2010)

Pocházel z evangelického rodu na Vysočině, vyrůstal v Ostravě. Vystudoval češtinu a angličtinu na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, pracoval jako překladatel. Nedílnou součástí jeho díla byla bohatá činnost publicistická, která se zaměřila jednak na kritickou reflexi výtvarného umění především v Moravskoslezském kraji, jednak na celkovou kulturně-společenskou atmosféru ve společnosti. Tvorbu Jana Balabána představují povídkové soubory *Středověk* (1995), *Prázdniny* (1998), *Možná že odcházíme* (2004, Kniha roku v anketě *Lidových novin*, Magnesia Litera, 2005) a *J sme tady* (2006), epická skladba *Boží lano* (1998), romány *Černý beran*

(2000), *Kudy šel anděl* (2003) a *Zepřej se táty* (2010, Kniha roku v anketě *Lidových novin*, Magnesia Litera, 2011), komiks *Srdce draka* (kresba Hana Puchová, 2001) a divadelní hra *Bezruč?!* (s Ivanem Motýlem, 2009).

LUBOŠ BALÁK (* 1970)

Vystudoval dramaturgii na JAMU a od roku 1992 je – s přestávkami – spojen s brněnským HaDivadlem, které v letech 2005–2010 umělecky vedl. Vedle autorských kabaretů na pokračování *Komediograf* (prem. 1998–2001) a *Funebráci s. r. o, 1–4* (prem. 2001), které zde uvedl, napsal například dramata *Smrt Huberta Perny* (prem. 1995, 3. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 1994), *Musulman* (prem. 1996), *Ed a Bo – dvě krysy* (prem. 1998), *Kvartet čili Malé dobrodružství Velké hudby aneb Komiks z Tišnovska* (prem. 2000), *Fanouš a prostitutka* (prem. 2001), *Švejkův vnuk* (prem. 2002), *Posedlost – The Obsession* (prem. 2003) či *Hvězdy nad Baltimore* (prem. 2004).

MIROSLAV BAMBUŠEK (* 1975)

Vystudoval filozofii a překladatelství (francouzština a starořečtina) na Institutu základů humanitní vzdělanosti Univerzity Karlovy v Praze (2000). V roce 1996 založil s bratrem Tomášem v Lounech divadelní skupinu D. I. E. Lebedung zaměřenou na inscenování současné dramatiky, na ni navázali občanským sdružením Mezery (1999), jež provozovalo autorské divadlo na scéně Multiprostor Louny. V sezóně 2003–2004 pak Bambušek působil jako dramaturg Západočeského divadla v Chebu. Od té doby pracuje na různých divadelních projektech: projekt *Perzekuce.cz* (2005–2006) sestával ze šesti inscenací, respektive „scénických dokumentů“ o dějinných křivdách na českém území (např. inscenace vlastní hry *Porta Apostolorum*, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2004, *Útěcha polní cesty* /podle M. Heideggera a R. Goetze/, *Zóna. Výlet do apokalypsy* ad.). Projekt *Cesty energie* (2009–2013) se skládal ze čtyř inscenací s problematikou energetických zdrojů: vlastní parafráze procesu s horníky z roku 1952 nazvaná *Zdař Bůh!*, nastudování hry Ivy Klestilové (Volánkové) *Voda*, „scénický dokument“ *Uran* a inscenace *Ropa*, obě na vlastní libreta. Kromě dramát píše také scénáře a režisuje autorské filmy (*Lucifer*, 2007; *Jan Hus – mše za tři mrtvé muže*, 2009). Mezi další jeho dramata například patří *Spy* (prem. 2001), *Písek* (prem. 2004, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2001), *Heikki* (prem. 2002), *Caligula – rudohlavý drak* (2002), *Do Židů* (prem. 2010), *Česká válka* (prem. 2011).

VLADIMÍR BINAR (* 1941)

V letech 1961–1968 studoval bohemistiku a filozofii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, v letech 1969–1975 zde pracoval. Po propuštění z kádrových důvodů se věnoval překládání a ediční činnosti (i v samizdatu). Roku 1990 se na pražskou filozofickou fakultu vrátil. Několikrát dlouhodobě pobýval ve Francii a Polynésii. Vydal prózy *Playback* (2001) a *Čičanova pěna* (2011), básnickou sbírku *Hlava žáru* (2010),

kniha *Emigrantský snář* (2003) se pohybuje na hranici mezi románem v dopisech a dokumentech. Studie *Čin a slovo* (2010) se zabývá Jakubem Demlem.

TEREZA BOUČKOVÁ (* 1957)

Absolvovala Akademické gymnázium v Praze, z politických důvodů nemohla ve studiu pokračovat. Angažovala se v disentu a bytovém divadle, pracovala mimo jiné jako uklízečka, listonoška a domovnice. Po listopadu 1989 se věnuje literární tvorbě. Za prvotinu *Indiánský běh* (1988 samizdat, 1991) získala v roce 1990 Cenu Jiřího Ortena. Mezi její další dílo patří například próza *Křepelice* (1993), román *Krákorám* (1998), drama *Sodoma komora* (2003) či soubor fejetonů *Jen si tak trochu schnít* (2004). Velký společenský ohlas vzbudil román *Rok kohouta* (2008).

PAVEL BRYCZ (* 1968)

Vystudoval český jazyk a literaturu na pedagogické fakultě v Ústí nad Labem, poté studoval dramaturgii na DAMU. Vyučoval na Evangelické akademii v Praze a na gymnáziu, později pracoval jako novinář a reklamní textař. Pravidelně spolupracuje s Českým rozhlasem, jenž uveřejňuje jeho povídky pro děti, a s Českou televizí, která podle jeho scénářů natočila několik seriálů večerníčku. Vydal básnickou sbírku *Láska na konci světa* (1997) a prózy *Hlava Upanišády* (1993), *Jsem město* (1998, Cena Jiřího Ortena, 1999), *Miloval jsem Teklu a jiné povídky* (2000), *Sloni mlčí* (2002), *Patriarchátu dávno zašlá sláva* (2003, Státní cena za literaturu, 2004), *Malá domů* (2005), *Mé ztracené město* (2008), *Svatý démon* (2009), *Tátologie* (2011, Literární cena Arnošta Lustiga, 2012), *Tátologie 2* (2012) a několik próz pro děti.

RADKA DENEMARKOVÁ (* 1968)

Vystudovala germanistiku a bohemistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, poté působila jako odborná asistentka na katedře německého jazyka Vysoké školy ekonomické a na katedře českého jazyka Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Pracovala v Ústavu pro českou literaturu AV ČR a zároveň jako lektorka a dramaturgyně v Divadle Na zábradlí. Vyučuje tvůrčí psaní na Literární akademii Josefa Škvořeckého. Kromě vlastní tvůrčí činnosti překládá z němčiny. Vydala monografii *Evald Schorm. Sám sobě nepřítelem* (2005), romány *A já pořád kdo to thuče* (2005), *Peníze od Hitlera* (2006, Magnesia Litera, 2007), *Kobold. Přebytky něhy / Kobold. Přebytky lidí* (2011), životopisný román *Smrt, nebudeš se báti aneb Příběh Petra Lébla* (2008, Magnesia Litera, 2009) a drama *Spací vady* (2012, prem. 2010).

MILAN DĚŽINSKÝ (* 1974)

Narodil se v Kyjově, dalším životem je však spjat se severočeským regionem. Absolvoval Střední průmyslovou školu papírenskou ve Štětí, poté studoval na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem učitelství obor čeština–angličtina. Žije

v Roudnici nad Labem, kde pracuje jako učitel angličtiny. Vydal básnické sbírky *Černá hodinka* (1996), *Kašel mé milenky* (1997), *Slovník noci* (2003), *Přízraky* (2007), *Tajný život* (2012). Věnuje se také překládání anglofonní poezie (Theodore Roethke, Emily Dickinsonová, Robert Lowell, James Wright, William Carlos Williams).

DAVID DRÁBEK (* 1970)

Vystudoval filmovou a divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (1995). Od roku 1993 (de iure 1995) do roku 2003 vedl divadelní Studio Hořící žirafy a zároveň působil i jako dramaturg Moravského divadla Olomouc. Poté se stal režisérem pražského Divadla Minor (2005–2007), od roku 2009 je uměleckým šéfem a režisérem Klicperova divadla v Hradci Králové. Pohostinsky režiruje v různých divadlech. Jeho nejznámějšími hrami jsou *Hořící žirafy* (prem. 1993), *Jana z parku* (prem. 1995, 1. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 1994), *Kosmická snídaně aneb Nebřenský* (prem. 1997), *Švédský stůl* (prem. 1999), *Kostlivec v silonkách* (prem. 1999), *Kostlivec: Vzkříšení* (prem. 2003), *Čtyřlístek* (prem. 2004), *Akvabely* (prem. 2005, 1. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2003; Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku, 2005), *Sněhurka – Nová generace* (prem. 2006), *Ještěři* (prem. 2009), *Náměstí Bratří Mašínů* (prem. 2009, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2007; Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku, 2009), *Hračky* (prem. 2010), *Jedlíci čokolády* (prem. 2011, Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku) a *Koule* (prem. 2012). Hry publikoval ve třech souborných vydáních: pod názvem *Hořící žirafy, Jana z parku, Kosmická snídaně aneb Nebřenský, Švédský stůl, Kostlivec v silonkách, Kostlivec: Vzkříšení, Embryo čilo Automobily východních Čech* (2003) a pod tituly *Aby se Čechům ovary zachvěly* (2011) a *Drábek dětem!* (2013).

EDGAR DUTKA (* 1941)

Vystudoval scenáristiku a dramaturgii na FAMU a do počátku devadesátých let působil ve Studiu Jiřího Trnky a Bratři v triku. Jako dramaturg, autor či spoluautor scénáře se podílel na několika desítkách animovaných filmů, seriálů a také na televizních večerníčcích. Od roku 1992 přednáší scenáristiku a dějiny animovaného filmu na FAMU a zpracoval skripta k této problematice (2002). Vydal drama *Autobus do Wollongongu* (rozmnož. 1979) a prózy *U útulku 5* (2003), *Slečno, ras přichází* (2004, Státní cena za literaturu, 2005), *Stažení z kůže ze tmy přicházíme* (2007), *Záliv osamění & Zapomenuté australské povídky* (2007), pro děti pak knihy *Dvanáct nejkrásnějších pohádek napadených skřítky Kazisvěty a mnou zachráněných* (2009) a *Na půdě aneb Kdo má dneska narozeniny* (2009, s Jiřím Bartou).

STANISLAV DVORSKÝ (* 1940)

Studia na Českém vysokém učení technickém (1957–1960) opustil. Během studií spoluzakládal Traditional Jazz Studio, kde působil jako pianista. Poté vystřídal různá

zaměstnání. V šedesátých letech byl členem surrealistického okruhu UDS. V letech 1968–1985 pracoval jako technický redaktor a výtvarník v Supraphonu a od roku 1985 v nakladatelství Panorama. V polistopadovém období spolupracoval jako editor a grafik s Concordií (kterou spoluzakládal) a dalšími nakladatelstvími (mj. Torstem). V období normalizace nesměl publikovat; po změně poměrů v roce 1989 vydal sbírky básní *Zborcené plochy* (1996), *Dobyvatelé a pařezy* (2004), *Hra na ohradu* (2006, i prózy) a *Oblast ticha* (2006, Magnesia Litera, 2007). Je také autorem prózy *Ruleta* (2009).

JIŘÍ DYNKA (* 1959)

Vystudoval stavební fakultu brněnského Vysokého učení technického (absolvoval 1983). Poté v letech 1984–1987 pracoval jako projektant ve Výzkumném ústavu průmyslového stavitelství v Brně. Od roku 1987 žije v Praze a pracuje jako topič na strahovských vysokoškolských kolejích. Vydal básnické sbírky *Minimální okolí mrazičích boxu* (1997), *Wrong!* (1998), *Líviový lenkový* (2000), *Sussex Superstar* (2002), *Tamponáda* (2006), *Naučná stezka Olšanské hřbitovy* (2010) a knižní kompozici ze svých textů a textů básníka Jiřího Veselského nazvanou *Krev na onom světě Jiřího Veselského* (2013).

VRATISLAV EFFENBERGER (1923–1986)

Vystudoval Vysokou školu chemicko-technologickou a dějiny umění a estetiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1945–1948). Roku 1947 se zařadil do obnovené Surrealistické skupiny a po smrti Karla Teigehe se stal jejím vůdčím duchem. Publikoval především v samizdatu. Od roku 1951 se editorský i autorský podílel na přípravě rukopisných sborníků, za normalizace ineditně vydal dílo Zbyňka Havlíčka a Karla Hynka. V padesátých letech působil v dělnických profesích, koncem šedesátých let byl zaměstnán ve Filozofickém ústavu ČSAV. Od počátku sedmdesátých let pracoval jako překladatel Pražské informační služby, po roce 1977 a podpisu Charty 77 opět jen v dělnických profesích. Publikoval pouze samizdatově či v zahraničí (např. scénáře *Surovost života a cynismus fantazie*, Toronto 1984, v úplnosti Praha 1991, nebo výbor básní *Lov na černého žraloka*, Mníchoven 1987). Teoretická část jeho rozsáhlého díla se zaměřuje na teorii moderního umění zvláště imaginativního, (Henri Rousseau, monografie, 1963), ale také na speciální otázky filmu, divadla a výtvarného umění. Je rovněž autorem knižní studie *Realita a poezie* (1969) a souboru esejů *Republika a varlata* (2012). Autorsky spolupracoval mimo jiné s Karlem Hynkem, Petrem Králem a Evou Švankmajerovou. Jeho za života většinou neuveřejněné básnické dílo shrnují svazky *Básně 1, 2* (2004, 2007).

ROBERT FAJKUS (* 1967)

Vystudoval všeobecné lékařství na Masarykově univerzitě v Brně, pracuje jako obvodní lékař tamtéž. Patřil k okruhu brněnské takzvané Královopolské skupiny, která se

soustředila kolem básníka Víta Slívy. Spolupracuje s časopisem *Weles*. Vydal sbírky poezie *Sivý křik* (1997) a *Prašivina* (2010). Autorsky se účastnil (případně i redakčně podílel) na přípravě sborníků věnovaných Vladimíru Holanovi (*Holan Devadesát*, 1995), Leoše Janáčka (*Du podel blesku*, 1998), Zbyňka Hejdy (*Skřípavá hudba vrat*, 2000). Uspořádal výběr z básní Františka Hubatky *Chladna z rána* (2002).

OTA FILIP (* 1930)

Během války navštěvoval německé gymnázium ve Slezské Ostravě, maturoval roku 1948 na gymnáziu v Praze, poté pracoval ve sportovní redakci Mladé fronty. Po vojenské službě u PTP působil jako novinář v regionálních listech a v redakci Československého rozhlasu v Plzni, současně dálkově vystudoval novinářsko-osvětovou střední školu v Praze. V letech 1961–1967 pracoval v dělnických profesích, v letech 1968–1969 byl redaktorem nakladatelství Profil, v roce 1970 se vrátil do dělnických zaměstnání. V témže roce byl odsouzen za podvracení republiky k nepodmíněnému trestu. Od roku 1974 žil v západním Německu v Mnichově, kde až do roku 1994 působil jako lektor nakladatelství S. Fischer Verlag. Pravidelně přispíval do německých periodik i exilového tisku, spolupracoval s rádiem Svobodná Evropa a s německými rozhlasovými stanicemi. Po roce 1989 začal publikovat také v českých novinách a literárních časopisech. Od roku 1995 žije na bavorském venkově a věnuje se psaní. Česky vydal romány *Cesta ke hřbitovu* (1968), *Blázen ve městě* (1969 sazba rozmetána; Zürich 1975), *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy* (Köln 1974–1975), *Poskvrněné početí* (Toronto 1976), *Valdštýn a Lukrecie* (Toronto 1979), *Kavárna Slavie* (1993), *Sedmý životopis* (2000), *Sousedé a ti ostatní* (2003), *77 obrazů z ruského domu* (2004), *Osmý čili nedokončený životopis* (2007), *Děda a dělo* (2009), *Tři škaredé středy a sedm dalších elegií o zlých dnech* (2012).

VIOLA FISCHEROVÁ (1935–2010)

Studovala od roku 1953 v Brně obor polština-čeština, dokončila jej (1958) na pražské filozofické fakultě. Po několika příležitostných zaměstnáních nastoupila v roce 1961 do redakce humoru a satiry Československého rozhlasu, vzápětí přešla do redakce literární. V roce 1968 se rozhodla se svým mužem Pavlem Buksou (vlastní jméno spisovatele Karla Michala) pro emigraci a žila postupně v Basileji (kde vystudovala v letech 1972–1977 germanistiku a historii), Mnichově a Augsburgu. V květnu 1994 se vrátila do Prahy. V letech 1984–1994 spolupracovala s rádiem Svobodná Evropa a také s exilovými časopisy (*Svědectví*, *Národní politika* apod.). Vydala například sbírky básní *Zádušní básně za Pavla Buksu* (1993), *Jak pápěří* (1995), *Odrostlá blízkost* (1996), *Matečná samota* (2002), *Nyní* (2004), *Předkonec* (2007), *Písečné dítě* (2007), *Domek na vinici* (2009, Magnesia Litera 2010) a jiné. Kromě poezie je autorkou řady článků, recenzí, glos, ale také rozhlasových her a nejrůznějších textů pro děti (za prózu *Co vyprávěla Dlouhá chvíle* získala Magnesii Literu, 2006). Překládala

z polštiny a němčiny (Rafał Wojaczek, Franz Kafka a mnoho dalších). Je laureátkou Drážďanské ceny lyriky za rok 2006.

MIROSLAV FIŠMEISTER (* 1976)

Studoval filozofii, religionistiku a angličtinu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, studia však nedokončil. Pracoval v různých dělnických profesích, v současné době je v invalidním důchodu. Je zastoupen mimo jiné v antologii mladých českých básníků *Rapporti di Errore* (Milano 2010). Vydal například sbírky poezie *Ten stolec je nízký!* (2005), *To okno je malé!* (2006), *Aspoň že postel je pohodlná...* (2007), *Pískoviště* (2007), *Z* (2009), *Barva času je žlutá* (2011), *Nohy z Kalymnosu* (2012), *Dvojí dech* (2013).

MARTIN FRANTIŠÁK (* 1974)

Studoval dramatickou výchovu a současně režii na JAMU v Brně. V letech 2005–2007 byl uměleckým ředitelem brněnského Divadla Polárka, v letech 2008–2013 uměleckým šéfem ostravského Divadla Petra Bezruče. Pohostinsky režíroval v Divadle v 7 a půl, Západočeském divadle Cheb, Městském divadle ve Zlíně, Slováckém divadle v Uherském Hradišti. Jeho hry a scénáře vznikaly většinou pro vlastní inscenace: *Nedobry* (v rámci inscenace *Tichá hrůza I.*, prem. 2003), *Palach 69-06* (prem. 2006, s Vendulou Borůvkovou), *Doma* (prem. 2007), *Eskymo je Welzl* (prem. 2010), *Nevěsta* (prem. 2010), *Věc Čapek* (prem. 2012), *Karla* (prem. 2012) a *Průtrž* (rkp. 2013, 1. místo v soutěži o původní rozhlasovou hru vyhlášenou k devadesátému výročí založení Českého rozhlasu).

RADEK FRIDRICH (* 1968)

Vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, obor čeština–němčina (1989–1994). Tamtéž působil v letech 1996–2008 jako vysokoškolský učitel na katedře bohemistiky. Od roku 2007 vyučuje na Střední zdravotnické škole v Děčíně. Je autorem řady básnických sbírek, například *Řeč mrtvech – Die Totenrede* (2001), *Erzherz* (2002), *Molchloch* (2004), *Šrakakel – Der Schreckliche* (2005), *Žibřid* (2006), *Modroret* (2008), *Nebožky – Selige* (2011), *Krooa krooa* (2011, Magnesia Litera, 2012).

MAGDALENA FRYDRYCHOVÁ (MAGDALENA FRYDRYCH GREGOROVÁ, * 1982)

Vystudovala dramaturgii na DAMU v Praze. Již během studia začala psát dramata pro rozhlas – *Panenka z porcelánu* (prem. 2005), *Hřiště* (prem. 2007), *Na věky* (prem. 2007) – i divadelní hry (*Dorotka*, prem. 2008, Cena Evalda Schorma, 2006). Od sezony 2008/2009 je dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové, pro něž napsala *Vltavínky* (prem. 2009). Její zatím poslední divadelní hrou jsou *Ulity* (prem. 2011), z rozhlasových pak *Sedm životů* (prem. 2012).

JIŘÍ GOLD (* 1936)

Krátce studoval na Vysoké škole železniční v Praze. V letech 1955–1960 vystudoval dramaturgii na FAMU. Od roku 1962 pracoval jako dramaturg, nejprve v Krátkém filmu v Praze, posléze v České televizi (1991–2003). Za normalizace nesměl publikovat v oficiálních nakladatelstvích. Od roku 2003 je v důchodu. Podílel se na řadě televizních dokumentů a krátkých filmů. Napsal několik esejů o výtvarném umění. Je autorem řady básnických sbírek, například *Sutě: písky: drtě* (2000), *Ze dna na den* (2003), *...in vento scribere* (2004), *Skvrny a dotyky* (2009).

ARNOŠT GOLDFLAM (* 1946)

Po maturitě krátce studoval medicínu, v letech 1971–1976 pak režii na JAMU v Brně. Poté prošel řadou zaměstnání (pomocný dělník, úředník) a také se věnoval výtvarnému umění. V roce 1978 zakotvil jako režisér a herec v prostějovském Hanáckém divadle (později brněnském HaDivadle), kde inscenoval své první hry. Od roku 1993 je ve svobodném povolání – režisuje v různých divadlech doma i v cizině a pracuje ve filmu a v televizi. Mezi jeho nejznámější hry patří *Panoptikum* (prem. 1980), *Biletářka* (prem. 1983), *Návrat ztraceného syna* (prem. 1983), *Agátománie* (prem. 1987), *Písek* (prem. 1988), *Modrá tvář* (rkp. 1992, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 1993). *Několik historek ze života Bédi Jelínka* (prem. 1995), *Sladký Theresiensdtadt* (prem. 1996), *Já je někdo jiný* (prem. 2003), *Ředitelská lóže* (prem. 2004), *Dámská šatna* (prem. 2005), *Doma u Hitlerů* (prem. 2007), *Ženy a panenky* (prem. 2008), *Blbá Veruna: Svět, co jsme znali... a který už není* (prem. 2010). Souborně vydal svá dramata ve svazcích *Návrat ztraceného syna*, *Písek*, *Několik historek ze života Bédi Jelínka*, *Oči bludných hvězd* (1996), *Agátománie*. *Biletářka*. *Červená knihovna*. *Jeden den*. *Jedna noc aneb Sen* (1998), *Modrá tvář*, *Komplikátor*, *Smlouva*, *Sladký Theresienstadt*, *Já je někdo jiný* (2001), povídky *Pořád o jednom a jiné: povídky* (2003), *Tatínek není k zahození: pohádky pro malé a velké* (2004), *Osudy a jejich pán: a jiné povídky* (2005). Dále publikoval *Několik historek ze života AG: rozhovor s Petrem Štědrým a Jiřím Trávníčkem* (2006), soubor *Tatínek 002: pohádky pro celou rodinu* (2006), dramata *Doma u Hitlerů* (2007), *Písek a jiné kousky* (2010) a prózu *Standa a dům hrůzy* (2008).

BOHUMILA GRÖGEROVÁ (1921–2014)

Maturovala v době nacistické okupace na gymnáziu (1940), od roku 1941 až do konce války pracovala jako česko-německá korespondentka v dobročinné organizaci Národní pomoc pro Čechy a Moravu. V letech 1945–1950 byla zaměstnána v tiskovém oddělení ministerstva národní obrany, poté jako textařka v propagačním oddělení nakladatelství Naše vojsko. Tam navázala celoživotní osobní i profesionální vztah s básníkem a překladatelem Josefem Hiršalem. Od roku 1958 až do Hiršalovy smrti (2003) pak společně publikovali překlady z němčiny a francouzštiny i vlastní bás-

nické texty, například verše pro děti *O podivné záhadě na poštovním úřadě* (1962), sbírku poezie *JOB-BOJ* (1968), básnické i prozaické texty *Trojcestí* (1991) či vzpomínkové knihy *Let let I.–III.* (1993–1994). Od začátku sedmdesátých let začala trpět zdravotními problémy, v roce 1972 byla propuštěna z nakladatelství a pracovala pak jako odborná redaktorka v Ústředí vědeckých technických a ekonomických informací. Od roku 1980 je v důchodu. V devadesátých letech se začala výrazněji věnovat samostatné tvorbě, vydala například prózu *Branka z pantů* (1998) nebo básnickou skladbu *Rukopis* (2008, Magnesia Litera, 2009).

JONÁŠ HÁJEK (* 1984)

Vystudoval gymnázium s hudebním zaměřením a posléze hudební vědu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Rok studijně pobýval na Hochschule für Musik und Theater v Lipsku. Pracuje jako redaktor v hudebním nakladatelství a publikuje muzikologické studie. Věnuje se také hře na violoncello, má za sebou řadu koncertních vystoupení. V roce 2007 debutoval básnickou sbírkou *Suť*, za kterou získal Cenu Jiřího Ortena. V roce 2010 vydal druhou sbírku *Vlastivěda*. Podílel se na přípravě knihy rozprav s básníky devadesátých let *Pod cizím nebem bloudili jsme spolu* (2009).

JIŘÍ HÁJÍČEK (* 1967)

Vystudoval českobudějovickou fakultu Vysoké školy zemědělské, v zemědělství však působil jen krátce, pracuje v Českých Budějovicích jako bankovní úředník. Vydal prózy *Snídaně na refýži* (1998), *Zloději zelených koní* (2001), *Dobrodruzi hlavního proudu* (2002), *Dřevěný nůž* (2004), *Selský baroko* (2005, Magnesia Litera, 2006), *Fotbalové deníky* (2007) a *Rybí krev* (2012, Magnesia Litera, 2013).

EMIL HAKL (* 1958)

Vlastním jménem Jan Beneš. Po maturitě na Gymnáziu Na Pražačce vystudoval konzervatoř Jaroslava Ježka, obor Tvorba textu, později ještě dva ročníky dramatického oboru. Od roku 1981 pracoval jako skladník, strojník čerpací stanice, zvukař na Barandově a knihovník v Klementinu, později jako textař a grafik v řadě reklamních agentur a časopisecký redaktor. Je autorem básnických sbírek *Rozpojená slova* (1991); *Zkušební trylky z Marsu* (2000), povídkových sbírek *Konec světa* (2001) a *O létajících objektech* (2004) a pěti románů *Intimní schránka Sabriny Black* (2002), *O rodičích a dětech* (2002, Magnesia Litera), *Let čarodějnice* (2008), *Hovězí kostky* (2010) a *Skutečná událost* (2013), za kterou obdržel cenu Magnesia Litera.

PETR HALMAY (* 1958)

Vlastním jménem Petr Šiktanc, syn básníka Karla Šiktance.

Po maturitě v roce 1977 vykonával v době normalizace různá manuální zaměstnání (závozník, učitel, skladník, čerpač). Po roce 1989 působil nějaký čas jako novinář

v denících a časopisech (*Fórum, Prostor, Telegraf, Týden*). Dnes opět pracuje jako divadelní technik a nábytkář Národního divadla v Praze. Na závodní úrovni se zabývá šachem. Vydal soubor próz a básnických textů *Hluk* (1997), sbírky poezie *Strašná záře* (1991), *Bytost* (1993), *Koncová světla* (2005) a *Ledolam* (2012).

VÁCLAV HAVEL (1936–2011)

Narodil se do podnikatelské rodiny, za socialismu nemohl studovat. Vyučil se chemickým laborantem, poté dálkově maturoval na gymnáziu a pak dva roky studoval ekonomickou fakultu Českého vysokého učení technického. Po základní vojenské službě pracoval jako jevištní technik v Divadle ABC (1959–1960) a v Divadle Na zábradlí (1960–1961), kde byl pak v letech 1961–1968 dramaturgem. V letech 1962 až 1966 externě studoval dramaturgii na DAMU. V letech 1968–1989 byl ve svobodném povolání (s přestávkou v letech 1974–1975, kdy pracoval jako dělník v pivovaru), spoluzaložil Chartu 77 a byl jedním z jejích prvních mluvčích. V letech 1977–1989 byl opakovaně zatýkán, vyslýchán, držen ve vyšetřovací vazbě a vězněn (celkem ve vězení strávil bezmála pět let). Od prosince 1989 do července 1992 byl československým prezidentem, od ledna 1993 do února 2003 prezidentem České republiky. Mezi jeho nejznámější dramata patří *Zahradní slavnost* (prem. 1963), *Vyrozumění* (prem. 1965), *Ztížená možnost soustředění* (prem. 1968), *Žebrácká opera* (zahr. prem. 1974, česká 1975), *Audience* (zahr. prem. 1976, česká 1989), *Vernisáž* (zahr. prem. 1976, česká 1989), *Largo desolato* (zahr. prem. 1985, česká 1990), *Pokoušení* (zahr. prem. 1986, česká 1990), *Asanace* (zahr. prem. 1989, česká 1990), *Odcházení* (prem. 2008, Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku; 2012 – Cena Trilobit, resp. Cena Josefa Škvoreckého za filmovou adaptaci hry). Souborně vydal dramata ve svazcích nazvaných *Hry 1970–1976* (1977), *Ztížené možnosti* (1986), *Hry* (1990), *Hry. Soubor her z let 1963–1988* (1992), *Spisy, sv. 2 – Hry* (1999), *V hlavní roli Ferdinand Vaněk* (2006, s Pavlem Kohoutem, Pavlem Landovským a Jiřím Dienstbierem), *Občan Vaněk / Citizen Vaněk* (2009), *Hry 1* (2010), *Hry 2* (2011), *Hry 3* (2011), *Motomorfózy. Motomorfóza, Ela, Hela a stop* (2011). Knižně vyšly též jeho eseje, projevy a odborné práce.

DANIELA HODROVÁ (* 1946)

Studovala na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy ruštinu a češtinu, posléze také francouzštinu a komparatistiku. Od roku 1972 pracovala jako redaktorka nakladatelství Odeon, od roku 1975 je zaměstnána v Ústavu pro českou a světovou literaturu. Do literatury vstoupila v šedesátých letech, knižně a časopisecky publikuje odborné stati, eseje, recenze i beletrii. Vydala romány *Kukly. Živé obrazy* (1991), *Podobojí* (1991), *Théta* (1992), *Město vidím...* (1992), *Perunův den* (1994), *Ztracené děti* (1997), *Komedie* (2003), *Vyvolávání* (2010, Státní cena za literaturu, 2011), několik esejistických výborů a literárněteoretických publikací.

PETR HRUŠKA (* 1964)

Vystudoval obor úprava nerostných surovin na Vysoké škole báňské v Ostravě. Od roku 1990 studoval obor český jazyk a literatura na Filozofické fakultě Ostravské univerzity. Od absolutoria (1995) pracuje jako vědecký pracovník v Ústavu pro českou literaturu AV ČR. Přednáší literaturu střídavě na Masarykově univerzitě v Brně, Ostravské univerzitě a Slezské univerzitě v Opavě. Jako literární historik spolupracoval na velkých syntetických pracích vydávaných Ústavem pro českou literaturu Akademie věd ČR (*Lexikon české literatury, Slovník českých spisovatelů po roce 1945, Dějiny české literatury 1945–1989*) a je autorem monografie *Někde tady. Český básník Karel Šiktanc* (2010). Vydal básnické sbírky *Obývací nepokoje* (1995), *Měsíce* (1998), *Vždycky se ty dveře zavíraly* (2002), *Zelený svetr* (shrnuje tři předchozí sbírky a obsahuje soubor próz *Odstavce*, 2004), *Auta vjíždějí do lodí* (2007), *Darmata* (2012, Státní cena za literaturu, 2013). Je držitelem Drážďanské ceny lyriky za rok 1997. Věnuje se také publicistice. Editoval třídílné sebrané dílo Jana Balabána.

PETRA HŮLOVÁ (* 1979)

Vystudovala mongolistiku a kulturologii na pražské Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, absolvovala studijní pobyty v Mongolsku a USA, nyní ve svobodném povolání. Vydala prózy *Paměť mojí babičce* (2002, Kniha roku v anketě *Lidových novin*, Magnesia Litera, 2003), *Přes matný sklo* (2004), *Cirkus Les Mémoires* (2005), *Umělohmotný třípokoj* (2006; Cena Jiřího Ortena 2007; na základě textu vznikla v témže roce divadelní hra *Česká pornografie*, scénář a režie Viktorie Čermáková), *Stanice Tajga* (2008, Cena Josefa Škvoreckého), *Strážci občanského dobra* (2010) a *Čechy, země zaslíbená* (2012).

IVAN MARTIN JIROUS (1944–2011)

Používal jméno Magor.

V letech 1963–1968 vystudoval dějiny umění na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Po srpnu 1968 se stal jednou z hlavních osobností alternativní kultury v Československu, kromě jiného byl uměleckým šéfem undergroundové skupiny *The Plastic People of the Universe*. Za své občanské postoje a tvorbu (je autorem „sebedefinujícího“ textu českého undergroundu – *Zpráva o třetím českém hudebním obrození*, 1975) byl v sedmdesátých a osmdesátých letech několikrát vězněn a v komunistických vězeních si dohromady odseděl osm a půl roku. Soubor dopisů z vězení vydal v roce 2006 pod názvem *Magorovy dopisy* (Kniha roku v anketě *Lidových novin*). Za svou literární činnost byl oceněn mimo jiné Cenou Jaroslava Seiferta (2006) či Toma Stopparda (za sbírku *Magorovy labutí písně*, 1985). I po roce 1989 se účastnil undergroundových aktivit, ať už jako pořadatel festivalů, nebo jako častý vystupující. Velká část básnického díla vycházela nejprve samizdatově a oficiálně až po roce 1990 (např. *Magor dětem*, samizdat 1986, 1991; *Magorův ranní*

zpěv, samizdatově 1975, 1998; *Magorova mystická růže*, samizdat 1981, přeprac. 1997; *Ochranný dohled*, samizdat 1985, 1997). Dále vydal například sbírky *Magorova vanitas* (1999), *Ubíječ labutí* (2001), *Rattus norvegicus* (2004), *Okuje* (2007), *Rok krysy* (2008). Vězeňské texty psané pro jeho dvě dcery vyšly pod názvem *Magor dětem* (samizdat 1986, 1991).

PAVEL JURÁČEK (1935–1989)

Scenárista, filmový režisér, dramaturg, publicista, v šedesátých letech přední představitel nové vlny českého filmu. V roce 1962 absolvoval dramaturgii na FAMU, poté pracoval jako dramaturg Filmového studia Barrandov, v letech 1968–1970 vedoucí tvůrčí skupiny Juráček–Kučera. V roce 1971 propuštěn z Barrandova, následně dlouho bez zaměstnání. Jeden z prvních signatářů Charty 77, v letech 1978–1983 pobýval v NSR, po návratu se už k tvůrčí práci ve filmu nedostal. Režisér tří filmů (*Postava k podpírání*, 1963; *Každý mladý muž*, 1965; *Případ pro začínajícího kata*, 1969), autor námětů a scénářů (např. *Ikarie XB 1*, *Nikdo se nebude smát*, *Konec srpna v hotelu Ozon*). Výběr z literární pozůstalosti nazvaný *Postava k podpírání* publikován 2001, velká část jeho deníkových záznamů vydána pod názvem *Deník. 1959–1974* v roce 2003 (Kniha roku v anketě *Lidových novin*).

PETR KABEŠ (1941–2005)

Absolvoval studia politické ekonomie na Vysoké škole ekonomické v Praze. V letech 1966–1969 řídil literární měsíčník *Sešity*. V šedesátých letech vydal například sbírky básní *Čáry na dlani* (1961) *Zahrady na boso* (1963), *Mrtvá sezóna* (1968). Náklad sbírky *Odklad krajiny* (1970) byl zničen (London 1983, 1992). Za normalizace zbaven možnosti publikovat, pracoval v různých dělnických povoláních, byl plavčíkem, výčepním, topičem, hlídačem, čerpačem. Několik let byl zaměstnán na meteorologické stanici na Milešovce. Účastnil se aktivit disentu, podílel se na redigování různých samizdatových titulů (*Slovník českých spisovatelů. Pokus o rekonstrukci dějin české literatury 1948–1979*). Publikoval v samizdatu a v exilových nakladatelstvích: *Obyvatelná těla* (samizdat 1974, 1991) *Skanseny* (samizdat 1977, 1991) *Pěší věc* (München 1987, 1992). Teprve po listopadu 1989 mohl opět publikovat oficiálně: *Těžítka* (1994), *Cesta si nás našla* (bibliofilie 1994), *Cash* (2001). V tomto období též získal Cenu Jaroslava Seiferta (1995) a Státní cenu za literaturu (2003).

LUBOR KASAL (* 1958)

Absolvoval studium oboru čeština – občanská nauka na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Zprvu pracoval jako nakladatelský redaktor. V roce 1990 se stal redaktorem literárního časopisu *Tvar*, od roku 1992 zastával funkci zástupce šéfredaktora a v letech 1993–2000 byl jeho šéfredaktorem. V letech 2001–2002 se podílel na vedení dřevozpracující firmy v Jindřichově Hradci, 2003–2004 byl zaměstnancem pražské

literární a divadelní agentury Aura-pont, 2004–2006 provozoval vlastní nakladatelství. V letech 2003–2005 byl redaktorem internetového časopisu *Postmoderní revue*, který vydával společně s Boženou Správcovou. V letech 2005–2012 byl opět šéfredaktorem literárního časopisu *Tvar*. Je autorem básnických sbírek a skladeb *Dosudby* (1989), *Vezdejšina* (1993), *Hlodavci hladovci* (1995), *Jám* (1997), *Hladolet* (2000), *Bláznův dům* (2004), *Orangutan v továrně* (2008), *Dvanáct. Pocta Alexandru Blokovi* (2011).

IVA KLESTILOVÁ (VOLÁNKOVÁ) (* 1964)

Byla v osmdesátých letech členkou Dětského studia Divadla Na Provázku v Brně a amatérského souboru Nepojízdná housenka. Po maturitě na gymnáziu účinkovala a autorsky spolupracovala na kolektivních hrách-scénářích v HaDivadle, kde působila jako inspicientka (1985–1989) a herečka (1989–2004). Od roku 2004 pracuje jako lektorka dramaturgie v Národním divadle a píše televizní seriály. Napsala mimo jiné dramata *Dcery národa* (prem. 1987, s Hanou Müllerovou), *Trilogie Minach* (původní název *Minach*, prem. 2002, 3. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka 2000), *Stísněná 22* (pův. titul *Stísněni*; prem. 2003, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2001), *3sestry2005.cz* (prem. 2005, 3. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2002), *Barbíny* (prem. 2005, s Valerií Schulczovou), *Benefice* (prem. 2005), *Hrdinové* (prem. 2006), *Standa má problém* (prem. 2006), *Má vlast* (prem. 2006, Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku), *Usměj se, mami* (prem. 2007), *Voda* (prem. 2010).

PETR KOLEČKO (* 1984)

Absolvoval dramaturgii na DAMU v Praze (2009). V letech 2010–2012 byl dramaturgem Městského divadla v Kladně, od roku 2008 zároveň uměleckým šéfem pražského A studia Rubín. Kariéru zahájil i v rozhlase, televizi (s Janem Prušinovským napsali seriál *Okresní přebor*) a u filmu (scénář ke snímku *Okresní přebor: Poslední zápas Pepika Hnátka*, režie Jan Prušinovský, 2012, a k filmu Jana Hřebejka *Zakázané uvolnění*, 2014). Píše také písňové texty. Scénicky byla uvedena mimo jiné jeho dramata: *Soumrak bodů* (prem. 2006, v rámci inscenace *Mužské záležitosti*), *Britney Goes to Heaven* (prem. 2006), *Láska, vole* (prem. 2007), *Zlatý prsten Jana Třísky* (prem. 2007), *Bohové hokej nehrají* (prem. 2008), *Soprán ze Slapské přehrady* (prem. 2008), *Kauza Salome* (prem. 2009, podle Oscara Wildea), *Jaromír Jágr, Kladeňák* (s Tomášem Svobodou, prem. 2009), *Pornohvězdy* (s Tomášem Svobodou, prem. 2009), *Kauza Médeia* (prem. 2010, podle Euripida), *Úl* (prem. 2010), *Klub autistů* (prem. 2011), *Vejsce* (prem. 2011), *Příběhy obyčejného hovadství* (prem. 2011, s Tomášem Svobodou), *Kauza Maryša* (prem. 2011, podle Mrštíků), *House of Love I–III* (prem. 2009, 2010, 2011; druhý díl s Tomášem Dianiškou), *Federer–Nadal* (prem. 2012), *Zakázané uvolnění* (prem. 2012), *Poker Face* (prem. 2013). Souborně vydal *Tři hry* (2008).

PAVEL KOLMAČKA (* 1962)

Vystudoval Fakultu elektrotechnickou Českého vysokého učení technického a po krátkém působení v oboru nadlouho zakotvil v alternativních povoláních. Pracoval jako instruktor pracovní výchovy v ústavu pro mentálně postižené, sanitář v domově důchodců. Začátkem devadesátých let byl redaktorem katolického časopisu *Velehrad*. Do roku 2012 působil jako středoškolský učitel, v současnosti se žíví jako překladatel ve svobodném povolání. Se ženou a dětmi žije v Chrudichromech u Boskovic. Vydal básnické sbírky *Vlál za mnou směšný šos* (1994), *Viděl jsi, že jsi* (1998), *Moře* (2010) a román *Stopy za obzor* (2006).

MILAN KOZELKA (* 1948)

Vystudoval „školu života“. V sedmdesátých a osmdesátých letech se prosadil jako undergroundový performer. Střídal místa pobytu i různá dělnická povolání. Publikoval v samizdatu a byl za svou činnost opakovaně perzekvován a několik let vězněn. Prvotní zaměření na výtvarné umění rozšířil později na oblast land-artu, happeningu, parodické koláže. V devadesátých letech působil jako redaktor, editor a lektor na několika vysokých školách. Ve své tvorbě i profesním životě se zabývá kulturními, společenskými a mocenskými tématy, je aktivním propagátorem nezávislého a alternativního umění i myšlení. Publikoval několik básnických souborů (*Koně se zapřahají do hracích automatů*, 1999; *Gumové projektily*, 2000) a próz (*Ponorka*, 2001; *Celebrity*, 2004; *Život na Kdysissippi*, 2008; *Údolí pod vysokým nebem*, 2009; *Bez adresy, s deštěm v patách, Egoniášovo proroctví*, 2009). V roce 2012 vydal soubory krátkých prozaických textů s tituly *Semeniště zmrďů* a *Teteliště zmrďů*.

PETR KRÁL (* 1941)

Vlastním jménem Petr Chrzanovský.

Studoval dramaturgii na DAMU a pracoval jako redaktor v nakladatelství Orbis, kde redigoval filmovou edici. Celoživotně se věnoval teorii filmu a fotografie (mj. *Karel Teige a film*, 1966, *Groteska čili Morálka šlehačkového dortu*, 1998). V letech 1959–1968 spolupracoval se Surrealistickou skupinou. Po srpnu 1968 emigroval do Francie a žil v Paříži, v roce 1984 pobýval v kanadském Québecu. Pracoval v různých zaměstnáních (lektor v nakladatelství Gallimard, tlumočnick, překladatel). Z francouzštiny přeložil mimo jiné Salvadora Dalího, Věru Linhartovou nebo antologii belgického básnického surrealismu *Mramor se jí studený* (1996, s Janem Rubešem). Překládal též české autory do francouzštiny (Ludvík Vaculík, Pavel Řezníček, Jaroslav Seifert, Alena Nádvořníková). V exilu a po roce 1989 i České republice (zejména po roce 2005, kdy se z Paříže natrvalo vrátil do Prahy) se výrazně angažoval kriticky a publicistic-ky v řadě časopisů a revuí. Uspořádal několik francouzských antologií z moderní české poezie. V letech 1990–1991 byl kulturním radou československého velvyslanectví v Paříži. Je autorem mnoha sbírek poezie, ty první z doby emigrace vycházely

v zahraničí (*Prázdná světa*, München 1986), v českém prostředí posléze například *Právo na šedivou* (1991), *Staronový kontinent* (1997), *Pro anděla* (2000), *Základní pojmy* (2002), *Bar Příroda* (2004), *Svědék stmívání* (2006), *Hm čili Míra omylu* (2006), *Přivítat pondělí* (2013). Píše ale také prózu: *Arco a jiné prózy* (2005), *Zpráva o místech* (2008), *Medové kuželky* (2011), *Pařížské sešity* (2013).

VÍT KREMLIČKA (* 1962)

Používal pseudonymy Heřman Křemenáč, Vít Sval a Bořek Mařina.

Absolvoval dvouletou střední pedagogickou školu a nedokončil dvě vysoké školy (obor speciální pedagogika na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy a obor bohemistika a komparatistika na filozofické fakultě téže univerzity). V osmdesátých letech vystřídal řadu zaměstnání (zeměměřič, noční hlídač, operátor ve výpočetním středisku), publikoval v samizdatových sbornících a časopisech, byl členem hudebních skupin Národní třída a His Boys – Jeho hoši. Podílel se na vzniku kulturního časopisu *Revolver revue* a politického týdeníku *Respekt*. V letech 1995–1996 byl externím dramaturgem Divadla Komedie v Praze, kde byla uvedena jeho divadelní hra *Spravedlnost pro Leonarda Peltiera a mokřadní organismy*. Nyní se nachází ve svobodném povolání. V roce 1991 obdržel Cenu Jiřího Ortena za prózu *Lodní deník* a v roce 2010 Cenu *Revolver Revue*. Vydal například básnické sbírky *Cizrna* (1995), *Starý zpěvy* (1997), *Prozatím* (2001), *Amazonia* (2003), *Země Noc* (2006), *Tajná cikánská kronika* (2007) a prozaické knihy *Zemský povídky* (1999), *Manael* (2005), *Smrti stejně neuniknu – to ti mohu slíbit* (2012).

LENKA LAGRONOVÁ (* 1963)

Vystudovala učitelství pro první stupeň a výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně a poté dramaturgii na DAMU v Praze (1991). Po studiích spolupracovala s režisérem Petrem Léblem v Divadle Labyrint (1992) a v Divadle Na zábradlí (1993–1994). V roce 1997 složila individuálně řeholní sliby a od té doby žije zasvěceným způsobem života. Napsala mimo jiné tyto rozhlasové a divadelní hry: *Nouzov* (prem. 1990), *U stolu* (prem. 1990), *Antilopa* (prem. 1995), *Terezka* (prem. 1997, Cena Alfreda Radoka v kategorii Hra roku), *Nikdy* (prem. 2003; původně jako rozhlasová hra *Vstaň, prosím tě*, prem. 2001–2002, Prix Bohemia Radio, čestné uznání), *Miriam* (prem. 2005), *Království* (prem. 2006), *Etty Hillesum* (prem. 2006), *Pláč* (prem. 2009), *Křídlo* (prem. 2009), *Z prachu hvězd* (prem. 2013, 2. místo ve slovenské dramatické soutěži *Dráma*, 2010), *Jane* (prem. 2012).

KVĚTA LEGÁTOVÁ (1919–2012)

Vystudovala češtinu a němčinu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně (1946) a v padesátých letech učila matematiku a fyziku na Vyšší pedagogické škole v Brně. Pracovala také jako písarka a učitelka, později byla jako politicky nespolehlivá

překládána po venkovských školách v moravsko-slovenském příhraničí. V roce 1975 odešla do důchodu a věnovala se psaní a ochraně zvířat. Pod pseudonymem Věra Podhorná vydala prozaický soubor *Postavičky* (1957) a román *Korda Dabrová* (1961). Jako Květa Legátová se proslavila prózou *Želary* (2001, Státní cena za literaturu, 2002) a *Jozova Hanule* (2002). Dále publikovala rozhlasové hry (*Pro každého nebe*, 2003; *Posedlá a jiné hry*, 2004, *Mimo tento čas*, 2008), povídky *Nic není tak prosté* (2006), *Mušle a jiné odposlechy* (2007) a knihu rozhovorů *Návraty do Želar* (rozhovor vedla Dora Kaprálová, 2005).

RENÉ LEVÍNSKÝ (* 1970)

Vystudoval teoretickou fyziku na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské Českého vysokého učení technického v Praze a pracuje v institutu Maxe Plancka v Jeně (zabývá se teorií kooperativních her a experimentální ekonomii). Je zakladatelem divadelního souboru Nejhodnější medvídci, s nímž je spojena jeho tvorba. Píše pod pseudonymy Samuel Königgratz, Helmut Kuhl, Arnalt Lionlöwe, Leo Egerstein a jiné. Mezi jeho hry patří *Elena Štěpánová* (prem. 1994), *Přehrada* (prem. 1995), *Kašpárek, četník koločavský* (s D. Doubkem, prem. 1997), *Artikulátor* (prem. 1998), *Harila / Čtyři z punku a pes* (prem. 2006), *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou* (prem. 2001), *Fyzik a jeptiška* (prem. 2011).

RADEK MALÝ (* 1977)

Vystudoval bohemistiku a germanistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci, na téže univerzitě působí jako odborný asistent na katedře bohemistiky, zároveň vede katedru literární tvorby na Literární akademii Josefa Škvoreckého v Praze. Spolupracuje s nakladatelstvím Meandr jako externí redaktor, věnuje se překladatelské činnosti a tvorbě čítanek a slabikářů. Vydal básnické sbírky *Lunovis* (2001), *Vraní zpěvy* (2002), *Větrní. Zcestné verše* (2005, Magnesia Litera 2006), *Malá tma* (2008). Kromě toho se věnuje také tvorbě pro děti: básnické sbírky *Kam až smí smích* (2009); *Listonoš vítr* (2011) a sbírka pohádek *František z kaštanu, Anežka ze slunečnic* (2006). Je autorem dramatu *Pocit nočního vlaku* (2006), scénáře ke komiksu *Desperáti* (2011, ilustroval Jozef Gerti Danglár) a monografie *Spásná trhlinka. Reflexe poezie Georga Trakla v české literatuře* (2006).

LUBOMÍR MARTÍNEK (* 1954)

Žil od konce sedmdesátých let ve Francii, kde pracoval jako řidič, tlumočnick, malíř pokojů nebo námořník. Byl spolupracovníkem Jiřího Koláře a publikačně přispíval do *Svědectví* Pavla Tigrida. Po roce 1989 vstoupil na stránky českých kulturních periodik i do českých vydavatelských domů jako autor próz a esejů a překladatel. V exilu publikoval prózy *Představení. Kašparovi, aby věděl, kdo je šašek* (Köln, 1986), *Linka č. 2. Porte Dauphine – Nation* (Paris 1986), *Tipp-ex fluid & jiné idiotexty* (Paris

1987), *Persona non grata* (Paris 1988), *Sine loco – sine anno* (Paris 1990, 2. vyd. 1998 s prózami *Palubní nocturnal*, 1990, a *Errata*, 1990), *Quiproquo* (Paris 1991). V českých nakladatelstvích vydal prózy *Mys dobré beznaděje* (1994), *Opilost z hloubky* (2000); *Mezi polednem a půlnocí* (2001); *Dlouhá partie biliáru* (2004); *Olej do ohně* (2007), *Muškatový oříšek* (2012), *Let želvy* (2013), rozhovor *Otrava krve* (2009, s Karlem Halounem) a několik esejistických souborů.

IVAN MATOUŠEK (* 1948)

Vystudoval chemii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy, poté pracoval jako výzkumný pracovník v oboru chemie a ve farmaceutickém průmyslu. Od roku 2007 je v důchodu. Kromě literatury se věnuje výtvarné tvorbě. Na počátku osmdesátých let psal scénáře pro své neoficiální Pěťovo loutkové divadlo. V samizdatu vydal díla *Album* (samizdat 1987; 1991), *Nové lázně* (samizdat 1980; pod názvem *Novi*, 1992), *Ego* (samizdat 1988; 1997), *Mezi starými obrazy* (samizdat 1980; pod názvem *Mezi obrazy*, 1999). Dále vydal prózu pro mládež *Autobus a Andromeda* (1995), básnickou sbírku *Poezie* (2000) a romány *Spas* (2001) a *Adepti* (2009). Próza *Jedna věta* byla publikována jako zvláštní příloha *Revolver Revue* v roce 2010.

VĚRA NOSKOVÁ (* 1947)

Vystudovala Střední všeobecně vzdělávací školu a do roku 1989 vystřídala mnoho profesí: aranžérka, závorářka, archivářka, servírka, cukrářka, učitelka v mateřské škole a další. Od devadesátých let se věnuje publicistice. Je spoluzakladatelkou a místopředsedkyní Českého klubu skeptiků Sisyfos. V roce 2003 založila vlastní nakladatelství. Vydala básnickou sbírku *Inkoustové pádlo* (1988), prózy *Ten muž zemře* (1996), *Bereme, co je* (2005), *Obsazeno* (2007), *Ve stínu mastodonta* (2008), *Víme svý* (2008), *Ještě se uvidí* (2009), *Proměny* (2013) a několik esejistických výborů.

JAN NOVÁK (* 1953)

Narodil se v Kolíně, v roce 1969 však spolu s rodiči emigroval a vyrůstal v Chicagu. Vystudoval Shimer College (Illinois) a University of Chicago. Působí jako překladatel, filmový scenárista (spolupráce s Milošem Formanem, Ivanem Passerem, Maxmiliánem Schellem, Jurajem Jakubiskem a Davidem Ondříčkem) a dramatik, v průběhu života se však věnoval mnoha různým profesím. V exilu publikoval prózy *Striptease Chicago* (Toronto 1983; 1992), *Milionový jeep* (Toronto 1989, 1992), *The Grand Life* (New York 1987) a *Samet a pára* (Toronto 1992; 1992). V Československu pak byla vydána jeho dramata *České nebe* (rozmn. 1990) a *Strýček Josef* (rozmn. 1991), kniha *Co já vím? Autobiografie Miloše Formana* (1994, s Milošem Formanem) a romány *Komouši, grázlové, cikáni, fízlové & básníci* (1997), *Zatím dobrý. Mašinovi a největší příběh studené války* (2004, Magnesia Litera, 2005), *Děda* (2007, Cena Josefa Škvoreckého), *Aljaška aneb Příběh příběhu* (2011), kniha rozhovorů *Za vodou* (2009) a prozaický

soubor, v němž jsou obsaženy i Novákovy starší texty nazvané *Hic a kosa v Chicagu*. *Pět knih o malém životě ve velkém městě* (2011).

MILAN OHNIŠKO (* 1965)

Nedokončil gymnaziální studia v Brně a později ani studium na Střední knihovnické škole. Během osmdesátých let byl dvakrát hospitalizován v psychiatrické léčebně a později mu byl přiznán invalidní důchod. Po roce 1989 pracoval jako redaktor Východoevropské informační agentury a později jako prodavač v knihkupectví. V letech 1991–1992 provozoval v Brně vlastní Nakladatelství G, které později přejmenoval na nakladatelství Ohnisko (1993–1997). Po roce 2000 pracoval v nakladatelství Petrov, od jeho zániku v roce 2005 působí jako redaktor na volné noze. Vydal například sbírky básní *Obejmi démona!* (2001), *Vepřo knedlo zlo aneb Uršulinovi dnové* (2003), *Milancoia* (2005), *Love!* (2007), *Azurové inferno* (2009), *Nechráněný styk* (2012).

PATRIK OUŘEDNÍK (* 1957)

Žije od roku 1984 ve Francii. Zde působil jako šachový konzultant, knihovník a následně literární redaktor. Studoval dějiny idejí a dějiny náboženského myšlení na Katolickém institutu v Paříži, příležitostně přednášel o české literatuře a v roce 1992 inicioval založení Svobodné univerzity v Nouallaguete. Vedle překladatelství a poezie (*Anebo*, 1992; *Neřkuli*, 1996; *Dům bosého*, 2004) se zabývá i netradiční lexikografií (*Šmírbuch jazyka českého*, Paris 1988; *Aniž jest co nového pod sluncem*, 1994). Těžiště jeho tvorby představuje syntéza prózy a esejistiky, charakteristická zájmem o jazyk, literaturu, paměť a evropské dějiny: *Rok čtyřiaadvacet. Progymnasma 1965–89* (1995); *Hledání ztraceného jazyka* (1997); *Europeana. Stručné dějiny dvacátého věku* (2001, dopl. vyd. 2006, Kniha roku v anketě *Lidových novin*, 2001); *Příhodná chvíle, 1855* (2006); *Ad acta* (2006); *Svobodný prostor jazyka* (2013).

IVA PEŘINOVÁ (1944–2009)

Absolvovala herectví na loutkářské katedře DAMU (1964–1969) a po studiu získala angažmá v Naivním divadle v Liberci. Postupně si přibrála lektorování a psaní her, počátkem devadesátých let hereckou kariéru ukončila a stala se dramaturgyní. Je autorkou mimo jiné těchto her a dramatizací: *Branka zamčená na knoflík* (prem. 1977, podle Jiřího Trnky), *Poslechněte, jak bývalo* (prem. 1978), *Jak chodil Kuba za Markytou* (prem. 1987, podle bratří Grimmů), *Kolíbá se velryba* (prem. 1988), *Bezhlavý rytíř* (prem. 1993), *Alibaba a čtyřicet loupežníků* (prem. 1994), *Alína aneb Petřín v jiném dílu světa* (prem. 1996, podle J. N. Štěpánka), *Čarovná rybí kostička* (prem. 1998, podle Charlese Dickense), *Zvířecí divadlo* (prem. 1999), *Jeminkote, Psohlavci* (prem. 1999, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfreda Radoka, 1998), *Čerti z Ještědu* (prem. 2003), *Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla* (prem. 2005, Výroční

cena Nadace Český literární fond, 2006), *Janek a kouzelná fazole* (prem. 2006), *Přijel bílý medvídek* (prem. 2007), *Labutí jezírko* (prem. 2009).

PAVEL PETR (* 1969)

Vyučil se obráběčem kovů. Pracoval jako zámečník a dílenský plánovač a od roku 1992 je zaměstnán v provozním oddělení Státní galerie výtvarného umění ve Zlíně (nyní Krajská galerie výtvarného umění ve Zlíně). Je redaktorem výtvarné revue *Prostor Zlín*. V letech 1995–1997 byl redaktorem časopisu *Host* a spolupracoval také s revue *BOX* (1992–1994). Je autorem řady básnických sbírek, například *Děšť ve vězení řeky* (1990, druhé změněné vydání 1993), *Zlé brusy nože* (1994), *Rána střeleb* (1995), *Trojloďí Jakuba* (1996), *Za svítání Morava* (1998), *Srdéčko skončí* (2000), *Javor mrazu javor* (2001), *Řeckořím* (2006), *Ve spánku sluncem jsi voněl* (2008), *Apollónové s černými olivami* (2010), *Ostrovánek* (2012) a deníkové prózy *Z Javoriny* (2007). Věnuje se též výtvarné tvorbě a ve zlínské galerii připravuje cyklus básnických a hudebních večerů s názvem *Básníci v prostoru Zlín*.

TOMÁŠ PŘIDAL (* 1968)

Vystudoval Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity (obory český jazyk a výtvarná výchova). Pracuje jako gymnaziální učitel výtvarné výchovy v Brně. V letech 1987–1997 byl členem surrealistické skupiny A. I. V. Od roku 1996 výtvarně spolupracuje s brněnským nakladatelstvím Větrné mlýny. Své výtvarné práce vystavoval doma i v zahraničí a prezentuje je také na internetu. Příležitostně vystupuje jako rockový hudebník. Vydal řadu sbírek básní *Všechno má barvu mýdla* (1996), *Škytávka z hlediska literární teorie* (1998), *Člověk v mé vaně* (2000), *Pikantní poldové* (2011), *Pontiak* (2011) či krátkých próz *Úschovna rozhovorů* (2003), *Kokosová opice* (2004), *Hlasy v sušence* (2007).

KATEŘINA RUDČENKOVÁ (* 1976)

Absolvovala Konzervatoř Jaroslava Ježka (1999) a Provozně-ekonomickou fakultu České zemědělské univerzity v Praze (2001). Je ve svobodném povolání, píše poezii (*Ludwig*, 1999; *Není nutné, abyste mě navštěvoval*, 2001; *Popel a slast*, 2004), *Chůze po dunách* (2013, Magnesia Litera 2014), prózu (*Noci, noci*, 2004) i drama: *Frau in Blau* (rkp. 2004), *Blue Horses* (rkp. 2005), *Čas třešňového dýmu* (rkp. 2007), *Niekur / Nikde* (prem. 2008, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2006), *Nehoda – kóma – bezčasí* (rkp. 2008), *Petrolejka* (rkp. 2009), *Zpacifikovaná* (rkp. 2009).

JAROSLAV RUDIŠ (* 1972)

Vystudoval němčinu a dějepis na Pedagogické fakultě Technické univerzity v Liberci, vystřídal různé profese a od roku 1998 s přestávkami pracoval jako redaktor v deníku *Právo*. Opakovaně pobýval na tvůrčích stipendiích v německy mluvících zemích.

V roce 2002 vydal prózu *Nebe pod Berlínem* (2002, Cena Jiřího Ortena), komiksovou trilogii *Alois Nebel* (souborné vydání 2006, spolupráce Jaromír 99), novelu *Grandhotel* (2006, Magnesia Litera 2007), drama *Léto v Laponsku* (2006, 2. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka a zvláštní cena ČRo 3 Vltava, 2005) a romány *Potichu* (2007), *Konec punku v Helsinkách* (2010) a *Národní třída* (2013).

VÁCLAV RYČL (1966–1994)

Byl mnohokrát hospitalizován s vážným psychickým onemocněním a svůj život ukončil sebevraždou. Mimo tvůrčí psaní se věnoval malbě a fotografii, zejména se sociálními tématy. Jeho práce byly publikovány v časopisu *Fotografie* a posmrtně v časopisu *Host* (3/2004). V roce 2003 vyšla Ryčlova tvorba v útlých svazcích edice *Tvary*. Za povídku *Černá hala* získal v soutěži *Povídka '94* první cenu, rok poté mu bylo v těžké soutěži (*Povídka '95*) uděleno 3. místo in memoriam za povídku *Sestry psychiatrie*. Posmrtně vyšel prozaický soubor *Pavilon číslo 13* (2003) a básnická sbírka *Život je hrozný společník* (2004).

MARTIN RYŠAVÝ (* 1967)

V devadesátých letech vystudoval biologii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy a scenáristiku na FAMU. Posléze se věnoval tvorbě dokumentárních filmů a psaní scénářů. V současné době působí jako učitel na katedře scenáristiky FAMU. Za romány *Cesty na Sibiř* (2008) a *Vrač* (2010) získal Magnesii Literu. Dále napsal například „kapesní ságu“ *Lesní chodci* (2001), jež vznikla přepracováním scénáře k filmu Ivana Vojnara, či prózu *Stanice čtyřsloupový ostrov* (2011).

JAKUB ŘEHÁK (* 1978)

Studoval po maturitě na gymnáziu v Uherském Brodě dvouletou nástavbu Vyšší odborné školy filmové ve Zlíně. Zde natočil několik studentských filmů. Poté se přestěhoval za prací do Prahy, kde zprvu působil v obchodní sféře. Dnes je zaměstnán jako redaktor webových stránek Městské knihovny v Praze. Zpočátku patřil k okruhu internetového magazínu *Totem*, kde byl znám pod nickem *cit-i-zen*. Vydal dvě básnické sbírky, *Světla mezi prkny* (2008) a *Past na Brigitu* (2012, Magnesia Litera, 2013). Jako básník je zastoupen v italské antologii nejmladší české poezie *Rapporti di errore* (Milán 2010). Kromě básnické tvorby píše i eseje a úvahy o poezii s výraznějším filozofickým přesahem.

VÍT SLÍVA (* 1951)

Vystudoval češtinu a latinu na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně (1969–1974). Po vojenské službě působil jako učitel na základní škole v Brně a na zdejším gymnáziu. Posléze učil na Opavsku na základní škole a od roku 2003 učí na Biskupském gymnáziu v Brně. 2003 získal cenu Magnesia Litera za sbír-

ku *Bubnování na sudy*. Uspořádal sborníky *Nářky Georga Heyma* (1997) a *Du podel blesku* (1998). Od roku 1995 doposud spolupracuje s časopisem *Weles* jako konzultant. Vydal řadu básnických sbírek, například *Nepokoj hodin* (1984), *Černé písmo* (1990), *Volské oko* (1997), *Tanec v pochované base* (1998), *Na zdech stín osik* (1999), *Rodný hrob* (2004), *Račí mor* (2011).

LADISLAV SMOJLAK (1931–2010)

Již za studií matematiky a fyziky na Vysoké škole pedagogické režíroval v ochotnickém souboru. Po absolutoriu v roce 1957 krátce působil na katedře jaderné fyziky, jako středoškolský učitel, poté pracoval jako redaktor v časopisech i nakladatelství. Je spoluautorem většiny her Divadla Járy Cimrmana, jež roku 1967 zakládal (se Zdeňkem Svěrákem, popř. dalšími autory, napsali např. hry *Akt*, prem. 1967; *Vyšetřování ztráty třídní knihy*, prem. 1967; *Hospoda Na mýtince*, prem. 1967; *Vražda v salónním coupé*, prem. 1970; *Dlouhý, Široký a Krátkozraký*, prem. 1974; *Posel z Liptákova*, prem. 1977; *Dobytí severního pólu*, prem. 1985; *Záskok*, prem. 1994, Cena Alfréda Radoka v kategorii Hra roku; *Švestka*, prem. 1997; *Afrika*, prem. 2002; *České nebe*, prem. 2008). V letech 1975–1990 byl zaměstnán jako scenárista a později režisér ve Filmovém studiu Barrandov, kde spolupracoval především se Zdeňkem Svěrákem a s režisérem Zdeňkem Podskalským (filmy *Jáchyme, hod' ho do stroje*, 1974; *Na samotě u lesa*, 1976; *Marečku, podejte mi pero!*, 1976; *Kulový blesk*, 1978; *Trhák*, 1980; *Vrchní, prchni!*, 1980; *Jára Cimrman, ležící, spící*, 1983; *Rozpuštěný a vypuštěný*, 1984; *Nejistá sezóna*, 1988 aj.). Od roku 1990 byl ve svobodném povolání: vedle hraní v Divadle Járy Cimrmana účinkoval v televizních i celovečerních filmech, pro televizi také režíroval, psal scénáře či moderoval. Roku 1998 založil Studio Jára, kde inscenoval vlastní hry (*Hus: Alia minora Kostnického koncilu*, prem. 2009), další dramata uvedl v Divadle Na zábradlí (*Malý říjen*, prem. 1999; *Fantom Realistického divadla Zdeňka Nejedlého*, prem. 2000).

PETRA SOUKUPOVÁ (* 1982)

Absolvovala v roce 2008 obor scenáristika a dramaturgie na FAMU. Za svou prvotinu *K moři* (2007) získala Cenu Jiřího Ortena (2008). V roce 2009 publikovala soubor tří povídek *Zmizet* (2009), za něž obdržela hlavní cenu Magnesia Litera – Kniha roku (2010). Podle jedné z povídek napsala scénář *Na krátko*. V roce 2011 publikovala prózu *Marta v roce vetřelce*. Pracuje jako scenáristka, produkční a dramaturgyně.

BOŽENA SPRÁVCOVÁ (* 1969)

Vlastním jménem Lenka Bohuslavová.

Vystudovala Vysokou školou ekonomickou, obor vědecké informace a knihovnictví (1988–1992). Od září 1993 pracovala nejprve jako redakční tajemnice a ekonomka a v letech 1997–2000 jako redaktorka literárního časopisu *Tvar*. V letech 2003–2005

byla redaktorkou dnes již zaniklé internetové *Postmoderní revue*, kterou vydávala společně s Luborem Kasalem. V letech 2005–2012 byla opět redaktorkou literárního časopisu *Tvar*. Je autorkou básnických sbírek a skladeb *Guláš z modrý krávy* (1993), *Výmluva* (1995, Cena Jiřího Ortena 1996), *Večeře* (1998), *Požární kniha* (2003), *Východ* (2011) a prózy *Spravedlnost* (2000). Připravila dva knižní rozhovory: *Čaroděj dřímá v každém z nás* (2004, rozhovor s Ivanem O. Štampachem) a *Sítě vnitřního umění* (2005, rozhovor s Janem Jeřábkem).

KAREL STEIGERWALD (* 1945)

Do roku 1967 studoval Fakultu elektrotechniky Českého vysokého učení technického v Praze, poté přešel na scenáristiku a dramaturgii na FAMU (abs. 1972), následně nastoupil do Filmového studia Barrandov (1973). V roce 1979 byl z politických důvodů propuštěn, a tak se začal věnovat divadlu. Jako dramaturg působil nejprve v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, poté v Divadle Na zábradlí. V současné době je spisovatelem a novinářem ve svobodném povolání. Jako dramatik zaujal hrami, které poměrně otevřeně reflektovaly atmosféru reálného socialismu: volná tetralogie *Dobové tance* (prem. 1980), *Foxtrot* (prem. 1982), *Tatarská pouť* (prem. 1988) a *Neapolská choroba* (prem. 1984) či hra *Hoře, hoře, strach, oprátka a jáma* (prem. 1991). Po roce 1989 se většinou zaměřuje na problematiku společenského vyrovnávání se s minulostí: *Marta Peschek jde do nebe* (prem. 2000), *Horáková, Gottwald* (prem. 2006), *Políbila Dubčeka* (prem. 2008), *Hraj komedii* (prem. 2011) či *Má vzdálená vlast* (prem. 2012).

ZDENĚK SVĚRÁK (* 1936)

Již za studií (obor český jazyk a literatura) na Vysoké škole pedagogické v Praze účinkoval v ochotnickém souboru. Tři roky učil na střední škole, v letech 1961–1969 působil v Československém rozhlasu (s Jiřím Šebánkem, Karlem Velebným ad. se podílel např. na pořadech z vinárny U Pavouka). Je spoluautorem většiny her z repertoáru Divadla Járy Cimrmana, které roku 1967 zakládal (s Ladislavem Smoljakem, popř. dalšími autory, napsali např. hry *Akt*, prem. 1967; *Vyšetřování ztráty třídní knihy*, prem. 1967; *Hospoda Na mýtince*, prem. 1967; *Vražda v salónním coupé*, prem. 1970; *Dlouhý, Široký a Krátkozraký*, prem. 1974; *Posel z Liptákovy*, prem. 1977; *Dobytí severního pólu*, prem. 1985; *Záskok*, prem. 1994, Cena Alfréda Radoka v kategorii Hra roku; *Švestka*, prem. 1997; *Afrika*, prem. 2002, *České nebe*, prem. 2008). V letech 1977–1991 byl scenáristou Filmového studia Barrandov (mj. *Kdo hledá zlaté dno*, 1974; *Ať žijí duchové!*, 1977; *Vesničko má, středisková*, 1986; *Život a neobyčejné dobrodružství vojáka Ivana Čonkína*, 1993, ad.), od roku 1991 ve svobodném povolání. Vedle stálého angažmá v Divadle Járy Cimrmana napsal několik scénářů (především ke snímkům svého syna Jana: *Obecná škola*, 1991; *Kolja*, 1996; *Tmavomodrý svět*, 2001; *Vratné láhve*, 2007) a hrál v řadě filmů. Píše písňové texty, publikuje povídky a prózy pro děti (např. *Tatínku, ta se ti povedla*, 1991).

TOMÁŠ SVOBODA (* 1972)

Studoval režii na JAMU v Brně (2002), v letech 2004–2006 byl uměleckým šéfem divadla Rokoko (scéna Městských divadel pražských), v letech 2010–2012 uměleckým šéfem Městského divadla v Kladně a od roku 2014 je kmenovým režisérem Divadla pod Palmovkou. Mezi jeho největší úspěchy patří inscenace her, které napsal s Petrem Kolečkem (muzikály *Jaromír Jágr*, *Kladeňák*, prem. 2009; *Pornohvězdy*, prem. 2009, a *Příběhy obyčejného hovadství*, prem. 2011), a také autorské režie populárních politických kabaretů *Blondatá bestie* (prem. 2011, 2012, 2013). Jeho nejznámější hrou jsou *Srnky* (prem. 2009; 3. místo v dramatické soutěži o Cenu Alfréda Radoka, 2007; téhož roku Cena ČRo 3 Vltava).

KAREL ŠIKTANC (* 1928)

Působil poté, co opustil studia na Vysoké škole pedagogické (1948–1950), jako redaktor v novinách, nakladatelství (Mladá fronta) i Československém rozhlasu. V druhé polovině padesátých let člen skupiny kolem časopisu *Květen*, na němž se redakčně podílel. V šedesátých letech vydal řadu sbírek, například *Heinovské noci* (1960), *Zařikávání živých* (1966) nebo *Adam a Eva* (1968). V období normalizace zbaven zaměstnání v nakladatelství a možnosti publikovat jinak než samizdatově (např. *Český orloj*, 1975; *Utopenejch voči*, 1978; *Sakramenty*, 1985; *Tanec smrti aneb Ještě Pámbu neumřel*, 1977; *Srdce svého nejez*, 1988, Cena Jaroslava Seiferta 1989). Pod cizími jmény publikoval rozhlasové a televizní pohádky. V letech 1993–1995 řídil v nakladatelství Český spisovatel edici České básně. Psal pohádky pro děti (*Královské pohádky*, 1994; *O dobré a o zlé moci*, 2000), sporadicky překládal z ruštiny (Borise Pasternaka ad.). V poslední době vydal například sbírky básní *Šarlat* (1999, Státní cena za literaturu, 2000), *Zimoviště* (2003, Magnesia Litera 2004), *Vážná známost* (2008), *Nesmír* (2010, Cena Jaroslava Seiferta 2011), *Čistec* (2012). V letech 2000–2006 vyšlo sedmisvazkové Dílo Karla Šiktance (ed. Jiří Brabec).

PAVEL ŠRUT (* 1940)

Po střední škole a abiturientském kursu pracoval jako úředník a rekvizitář, studia angličtiny a španělštiny (1962–1967) na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy neukončil. V letech 1968–1971 byl nakladatelským redaktorem. Většinu své tvorby v sedmdesátých a osmdesátých letech publikoval pouze v samizdatu a exilu. Roku 1987 získal čtyřměsíční stipendium na University of Iowa ve Spojených státech. V devadesátých letech působil ve svobodném povolání, s pětiletou přestávkou (1997–2002), kdy pracoval v literární redakci ČRo3 – Vltava. Po roce 1989 vydal například *Brožované básně* (soubor básnického díla, 2000, Cena Jaroslava Seiferta) a sbírku poezie *Papírové polobotky* (2001). Intenzivně se věnuje také psaní poezie a próz pro děti: *Pavouček Pája* (2001), *Bob a Bobek v létajícím klobouku* (2003), *Veliký túdle* (2003), *Verunka a kokosový dědek* (2004), *Bob a Bobek na cestách* (2005),

Lichožrouti (2008), *Lichožrouti se vracejí* (2010), *Lichožrouti navždy* (2013). Skládá písňové texty pro divadelní hry a pro spřízněné rockové zpěváky (Michal Prokop aj.), knižně vyšly v souborech *Dvě tváře* (2005) a *Už ráno začal večírek* (2010). Je autorem námětů k animovaným filmům, zabývá se překlady poezie z angličtiny (Robert Graves, John Updike, Dylan Thomas, David Herbert Lawrence, Leonard Cohen aj.) a kulturní publicistikou. V roce 2012 obdržel Cenu Karla Čapka.

MARIE ŠŤASTNÁ (* 1981)

Po studiu na střední pedagogické škole absolvovala obor dějiny umění a poté i dějiny kultury na Filozofické fakultě Ostravské univerzity. V roce 2004 získala Cenu Jiřího Ortena za sbírku poezie *Krajina s Ofélií*, následovaly básnické sbírky *Akty* (2006) a *Interiéry* (2010). Kromě literatury se zabývá také výrobou šperků. Je držitelkou Drážďanské ceny lyriky za rok 2010.

JAN ŠTOLBA (* 1957)

Po nedokončeném studiu na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy pracoval v nádražním skladu, poté jako ošetřovatel v bohnické psychiatrické léčebně a v řadě dalších zaměstnání. Současně se jako hráč na saxofon polooficiálně věnoval především jazzové hudbě. Hudbě se věnoval i v době, kdy žil s vystěhovaleckým pasem v New Yorku (1988–1990). Spolupracoval na elektronicko-akustickém projektu Českého rozhlasu *Meandry* (2005), hostoval v divadelních představeních, je členem Polydor Sextetu a vede soubor Jan Štolba Quartet interpretující jeho vlastní skladby. První beletristické texty vydal samizdatově (prózy *Deník pro Marcelu Šternovou*, Edice Petlice 1985) a v zahraničí (básnická sbírka *Čistá vrána*, Paris, Edice Revue K). Kromě psaní próz (*Provazochodcův sen*, 1995; *Město za*, 1997) a poezie (*Bez hnutí křídel*, 1996, *Nic nemít*, 2001; *Den disk*, 2002; *Hřeby*, 2007) se věnoval publicistice a literární kritice (*Lomcování slovy*, 2011). Za knihu esejů o české literatuře *Nedopadající džbán* (2006) dostal Cenu F. X. Šaldy.

MILOSLAV TOPINKA (1945)

Absolvoval studia psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1964–1970, několik semestrů studoval též českou literaturu). 1968 se zúčastnil expedice Lambarene jako „psycholog a básník“. Pracoval jako redaktor revue *Sešity pro literaturu a diskusi* od září 1968 až do jeho zákazu (1969), absolvoval tříměsíční stáž ve Francii a poté působil v různých oblastech mimo jiné jako psycholog, úředník a překladatel (1980–1987 pracovní pobýval v Maroku). Před vypuknutím normalizace vydal prvotinu *Utopír* (1969), náklad jeho druhé sbírky *Kryší hnízdo* byl již zničen (vyšla až 1991). Za normalizace nesměl publikovat své básně, ale věnoval se tvorbě pro děti (mj. *Jak Kačenka přestala mlsat a jiné scénky*, 1978, *Obrázková knížka o Zemi*, 1979). Je autorem knihy o J. A. Rimbaudovi (*Vedle mne jste všichni jenom básníci*, 1995). Jako editor při-

pravil mimo jiné antologii *Vysoká hra* (1993, s Ladislavem Šerým) a dílo Karla Malicha (*Od tenkrát do tenkrát*, 1994, s Karel Srpem), Jiřího Koláře (*Záznamy*, 2002) a Rogera Gilberta-Lecomteho (*Škvíra*, 1996). Za soubor esejů *Hadí kámen* (2006) získal Cenu F. X. Šaldy (2007) a za sbírku-skladbu *Trhlina* (2002) Cenu Jaroslava Seiferta (2003). Z francouzštiny přeložil knihu J. A. Rimbauda *Dopisy vidoucího* (2000).

JÁCHYM TOPOL (* 1962)

Syn básníka a dramatika Josefa Topola a bratr hudebníka, textaře a prozaika Filipa Topola. Studoval na gymnáziu v Praze-Radotíně a střední škole sociálně právní, studia nedokončil a do roku 1986 pracoval v dělnických profesích, následující čtyři roky pobíral invalidní důchod. Od devadesátých let působí střídavě v redakcích časopisů a na volné noze. Od konce sedmdesátých let byl literárně činný v samizdatu v okruhu undergroundu. Je zastoupen v řadě samizdatových básnických sborníků, vydal několik básnických sbírek, angažoval se politicky svými reportážemi o rasovém a politickém násilí. Spoluzaložil samizdatové edice *Edice pro více* a *Mozková mrtvice*, inicioval vznik časopisu *Jednou nohou*, který se později prosadil jako týdeník *Respekt*. V osmdesátých a devadesátých letech psal písňové texty, podílel se na scénáři filmu *Anděl Exit* režiséra Vladimíra Michálka (2000), který byl natočen podle jeho prózy *Anděl*. Publikoval básnické sbírky *Miluju tě k zbláznění* (samizdat 1988; 1991, Cena Toma Stopparda), *V úterý bude válka* (1992) a prózy *Sestra* (1994, Cena Egona Hostovského), *Výlet k nádražní hale* (1994), *Anděl* (1995), *Noční práce* (2001), *Kloktat dehet* (2005, Kniha roku v anketě *Lidových novin*), *Zlatá hlava* (2005), *Chladnou zemí* (2009, Cena Jaroslava Seiferta 2010). Povídky a drama *Cesta do Bugulmy* vydal pod společným názvem *Supermarket sovětských hrdinů* (2007). Knižní rozhovor s autorem pod názvem *Nemůžu se zastavit* (2000) vedl Tomáš Weiss.

KATEŘINA TUČKOVÁ (* 1980)

Vystudovala na brněnské filozofické fakultě obor dějiny umění a bohemistika. Pracuje jako nezávislá kurátorka, od roku 2004 se soustavně věnuje pořádání výstav nejmladší generace výtvarníků. Publikuje časopisecky a je autorkou řady odborných publikací v oblasti výtvarného umění a literatury (beletrizovaný životopis *Můj otec Kamil Lhoták*, 2008; *Věra Sládková. Prozaické dílo*, 2009). Vydala prózy *Montespaniáda* (2006), *Vyhnání Gerty Schnirch* (2009, Magnesia Litera, 2010) a *Žitkovské bohyně* (2012, Cena Josefa Škvoreckého).

JAROMÍR TYPLT (1973)

Vystudoval češtinu a filozofii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1991–1997). V letech 1997–2009 žil v Liberci, absolvoval zde civilní vojenskou službu ve sdružení FOKUS (1997–1999). Následně pracoval jako dramaturg Malé výstavní síně, v letech 2008–2010 byl kurátorem liberecké Galerie u rytíře. V současnosti žije v Praze a v Nové

Pace, působí ve svobodném povolání. V první polovině devadesátých let spolupracoval s časopisem *Iniciály* a podnítil řadu polemik týkajících se hodnot a směřování moderní české poezie. Věnuje se performancím, slam poetry, hudebním improvizacím, spolupracuje s filmaři (Viktor Kopasz), vytváří bibliofilie a takzvané autorské knihy (s grafikem Janem Měříčkou). Jako editor vydal mimo jiné díla Petra Kofroně, Josefa Kocourka a Hany Fouskové. Debutoval sbírkou *Koncerto grosso* (1990), v roce 1994 získal Cenu Jiřího Ortena (za básnický soubor *Ztracené peklo*). Vedle básnických skladeb a sbírek (*že ne zas až*, 2003) vydává také prozaické celky (*Pohyblivé prahy chrámů*, 1991; *Opakem o překot*, 1996; *Vír v únavu*, 2003), je autorem esejů *Rozžhavená kra* (1996) a *Kakofon* (2001) nebo monografie o sochaři Ladislavu Zívrovi (2013).

MILAN UHDE (* 1936)

Studoval češtinu a ruštinu na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně (1953–1958). V letech 1958–1970 působil jako redaktor časopisu *Host do domu* (zároveň byl i externím pedagogem na JAMU). V letech 1971–1989 byl ve svobodném povolání, jako signatář Charty 77 publikoval pouze v samizdatu a exilu, některé jeho hry byly uvedeny pod cizím jménem (například *Balada pro banditu*, 1975, podle Ivana Olbrachta, podepsal režisér Zdeněk Pospíšil). Po roce 1989 začal přednášet na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity a vstoupil do politiky: zastával funkci ministra kultury (1990–1992) a předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (1992–1996). Vydal básnické sbírky *Lidé v přizemí* (1962), prózy (např. *Záhadná věž v B.*, 1967) a dramata *Král-Vávra* (prem. 1964), *Děvka z města Théby* (prem. 1967), *Tucet textů Divadla jednoho herce Miroslava Částka* (1984), *Velice tiché Ave* (1988), *Zvěstování aneb Bedřichu, jsi anděl* (prem. 1990), *Modrý anděl* (prem. 1990), *Desítka her* (1995), *Balada pro banditu a jiné hry na zapřenou* (2001), *Nana* (prem. 2005, podle Ěmila Zoly), *Červený a černý* (prem. 2007, podle Stendhala). Za hru *Zázrak v černém domě* (prem. 2007) získal Cenu Alfréda Radoka v kategorii Česká hra roku v roce 2007.

MILOŠ URBAN (* 1967)

Užívá pseudonymů Josef Urban a Max Unterwasser.

Narodil se v Sokolově, část dětství však prožil na československé ambasádě v Londýně. Vystudoval anglistiku a nordistiku na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, absolvoval stáž na univerzitě v Oxfordu, z angličtiny též překládal. Pracuje jako nakladatelský redaktor. Pod pseudonymem Josef Urban vydal prózu *Poslední tečka za rukopisy* (1998), pod jménem Max Unterwasser novelu *Michaela* (2004). Jako Miloš Urban publikoval romány *Sedmikostelí* (1999), *Hastrman* (2001, Magnesia Litera, 2002), *Paměti poslance parlamentu* (2002), *Stín katedrály* (2003), *Santiniho jazyk* (2005), *Pole a palisáda* (2006), *Mrtvý holky* (2007), *Lord Mord* (2008), *Boletus arcanus* (2011), *Praga Piccola* (2012). V roce 2003 vyšlo drama *Trochu lásky*, v roce 2005 *Nože a růže, aneb, Topless party*.

MICHAL VIEWEGH (* 1962)

Ze studia na Vysoké škole ekonomické přešel na pražskou filozofickou fakultu, kde vystudoval obor čeština–pedagogika. Učil na základní škole, poté pracoval jako nakladatelský redaktor, od roku 1995 je spisovatelem z povolání. Publikoval prózy *Názory na vraždu* (1990), *Báječná léta pod psa* (1993), *Nápady laskavého čtenáře* (1993), *Výchova dívek v Čechách* (1994), *Účastníci zájezdu* (1996), *Zapisovatelé otcovské lásky* (1998), *Povídky o manželství a sexu* (1999), *Nové nápady laskavého čtenáře* (2000), *Román pro ženy* (2001), *Báječná léta s Klausem* (2002), *Případ nevěrné Kláry* (2003), *Vybíjená* (2004, Magnesia Litera, 2005), *Lekce tvůrčího psaní* (2005), *Báječný rok. Deník 2005* (2006), *Krátké pohádky pro unavené rodiče* (2007), *Andělé všedního dne* (2007), *Román pro muže* (2008), *Povídky o lásce* (2009), *Biomanzelka* (2010), *Další báječný rok* (2011), *Mafie v Praze* (2011), *Mráz přichází z Hradu* (2012) a *Můj život po životě* (2013). Vydal dva soubory fejetonů a drama *Růže pro Markétu aneb Večírky revolucionářů* (2004).

ZDENĚK VOLF (* 1957)

Vystudoval střední zemědělskou technickou školu v Kroměříži (obor veterinární). Krátce pracoval na kroměřížských jatkách a poté jako insemináčnický technik – nejdříve na Bruntálsku, poté na Brněnsku. Vydal sbírky básní *Řetězy a ptáci* (1999), *K svému* (1999), *Stahy* (2003), *A mrvě prsteny* (2007), *Až na poslední pohled* (2013) a také soubor krátkých próz *Srdcář* (2008). Uveřejňuje rovněž recenze v literárních časopisech.

IVAN WERNISCH (* 1942)

Absolvoval Vyšší průmyslovou školu keramickou v Karlových Varech (1959) a poté vystřídal řadu zaměstnání (keramický výtvarník, betonář, jevištní technik, uklízeč, kopáč, štukatér, strážný a noční hlídač aj.). V šedesátých letech vydal několik sbírek básní (např. *Zimohrádek*, 1965; *Dutý břeh*, 1967; *Loutky*, 1970), v následném období normalizace publikoval už pouze v zahraničí nebo samizdatově. V Čechách vycházely jen jeho překlady (Hans Sachs, Paul Klee, Hans Arp, Kurt Schwitters, Jean Cocteau, A. P. Čechov aj.). Teprve po roce 1989 se počaly objevovat jeho starší i nové texty, vydal řadu sbírek básní i krátkých prozaických textů, například *Frc. Překlady a překrady* (1991, Cena Jaroslava Seiferta, 1992), *Doupě latinářů* (1992), *Zlatomodrý konec staříčkého léta* (1994), *Cesta do Ašchabadu neboli Pumpke a dalajlámové* (1997, přeprac. 2000), *Z letošního konce světa* (samizdat 1982, 2000, pod pseudonymem Václav Rozehnal), *Bez kufru se tak pěkně skáče po stromech neboli Nůn* (2001), *Hlava na stole* (2005, rozšíř. 2007), *Kominické lodě* (2009), *Nikam* (2010). V roce 2002 vyšlo souborné vydání jeho poezie z let 1970–1989 pod názvem *Blbecká poezie*. V letech 1990–1991 byl předsedou rady Obce spisovatelů, po celá devadesátá léta redaktorem *Literárních novin*. V roce 1994 pobýval na literárním stipendiu v Berlíně, od roku 1998 spolurediguje Edici současné české poezie, vydává Knihovna Jana Drdy v Příbrami,

na některých svazcích se podílelo nakladatelství Klokočí a nakladatelství Petrov, od svazku 38 vydává edici nakladatelství Pavel Mervart. Autor rozsáhlých antologií z tvorby zapomenutých a neznámých českých autorů devatenáctého a dvacátého století, též editor (uspořádal mj. deníky Ivana Diviše *Teorie spolehlivosti*, 1994). Spolupracoval s nakladatelstvím Petrov (do roku 2005) a s pražským antikvariátem Ztichlá klika. Za celoživotní dílo obdržel v roce 2012 Státní cenu za literaturu.

PAVEL ZAJÍČEK (* 1951)

Po maturitě na průmyslové škole v Praze studoval na Fakultě stavební Českého vysokého učení technického, v roce 1972 však studia přerušil. Prošel řadou dělnických profesí (kulisák, stavební dělník, dřevorubec). V roce 1973 vytvořil s Milanem Hlavsou experimentální hudební skupinu DG 307, která do roku 1979 vystupovala na řadě nepovolených koncertů a pro niž Zajíček psal texty a s Hlavsou i hudbu. V roce 1976 byl s dalšími členy podzemního společenství kolem skupiny The Plastic People of the Universe zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen za údajně výtržnictví na jeden rok. Roku 1980 emigroval a žil ve Švédsku a posléze v USA (New York). V exilu se věnoval převážně výtvarné práci. V letech 1990–1995 bydlel střídavě v New Yorku a v Praze, od roku 1995 žije v Praze. V roce 1992 byla skupina DG 307 obnovena a v různých personálních obsazeních hraje pod Zajíčkovým vedením nadále. Před rokem 1989 byl bez možnosti oficiálně publikovat, po změně poměrů vydal *DG 307. Texty z let 1973–1980* (1990) a následně také soubory básnických i prozaických textů *Kniha měst* (1993), *Čas je výkřik uprostřed noci* (1999), *Zvuky sirén a zvonů (Nénie)* (2001), *Zápisky z podzemí (1973–1980)* (2002, obsahuje texty samizdatových publikací *Mařenická kniha /Mařenickéj stařec/*, *Dopisy /Lepení okamžiků/*, *Vyslov sám sebe i svůj svět*, *Listy k čemukoliv*, *Úlomky skal*, *Šedej sen*, *Roztrhanej film*), *Jakoby... Svět v zrnku písku...* (2003), *Cesta vlakem z P. do B.*, *Pollockovy fleky*, *Odposlouchaná slova* (2007), *Roztrhanej film* (2008), *Kniha psaná chaosem* (2009), *Pohádka se špatným koncem* (2010), *Všechno je úplně jinak* (2010), *Kniha moří* (2011), *Chvění* (2012).

PETR ZELENKA (* 1967)

Vystudoval scenáristiku a dramaturgii na FAMU (1991), poté nastoupil jako dramaturg do Filmového studia Barrandov (1990–1991) a psal televizní hry (např. *Svědčyně*, 1991). Jako režisér debutoval hranou dokumentární mystifikací o punkové kapele (*Visací zámek 1982–2007*, 1993). Mystifikační charakter měly také jeho celovečerní filmy o skupině Mňága a Žďorp (*Mňága – Happy End*, 1996) a pozdější *Rok ďábla* (2002), v němž hráli písničkáři Jarek Nohavica, Karel Plíhal a skupina Čechomor. Největší divácký úspěch mu přinesl snímek *Knoflíkáři* (1997), scénář k filmu Davida Ondříčka *Samotáři* (spoluautorka Olga Dabrowská, 2000) a *Karamazovi* (2008). Napsal dramata *Příběhy obyčejného šílenství* (prem. 2001, Cena Alfréda Radoka v kategorii Hra roku, zfilmováno 2005), *Teremin* (2006, prem. 2005), *Odjezdy vlaků* (podle

M. Frayna, zahr. prem. 2004, česká 2008), *Očištění* (zahr. prem. 2007, česká 2010, Cena Alfréda Radoka v kategorii Česká hra), *Ohrožené druhy* (prem. 2011), *Dabing Street* (prem. 2012).

TOMÁŠ ZMEŠKAL (* 1966)

Vystudoval v Londýně anglický jazyk a literaturu na univerzitě King's College London, pracoval jako středoškolský učitel a odborný asistent na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy, dále jako lektor, překladatel, tlumočník a středoškolský pedagog. Od roku 2012 vede kursy tvůrčího psaní. Debutoval románem *Milostný dopis klínovým písmem* (2008, Cena Josefa Škvoreckého, 2009), vydal prózu *Životopis černobílého jehněte* (2009) a drama *Obecní museum* (2011).

JAROSLAV ŽILA (* 1961)

Vyrůstal v Beskydech. Po maturitě na ostravském Matičním gymnáziu vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor speciální pedagogika. Působil jako vychovatel, později učitel na zvláštní škole v Ostravě – Mariánských Horách. Publikovat začal až po listopadovém převratu, v polovině devadesátých let. Je autorem dosud čtyř básnických sbírek: *Drápy kamenů* (1994), *Nejstarší žena vsi* (2000), *Tereza a jiné texty* (2003), *V hrudi pták* (2010). Básněmi se podílel na obrazové publikaci *Ostrava, obležené město* (s fotografem Viktorem Kolářem, 1995). Jeho texty a básně zhudebňuje ostravská artrocková skupina Kazachstán.